

ширджитъ и сеизитъ, които се готвятъ и очакватъ да станатъ Каймаками.

— Правда, наистина е тъй! Танзиматъ! а танзимата е закупенъ отъ Ерменцитъ, Гърцитъ и Евреигъ.

— Нищо не можешъ да направимъ. Ще си останемъ при своето. И ний си имаме свои стъпени: хайдутинъ, юнакъ, дервишинъ или калугеринъ.

— Изведнѣжъ нѣкой си съ малко присипналъ, нѣ още звънливъ гласъ продума изъ-задъ канарата:

— Чорбаджията забравихте. И драмата стескочиха въ различни страни, като попарени съ врѣла вода, и се заловиха за пушките си.

Изъ-задъ канарата излѣзе стариятъ Стефанъ, а слѣдъ него изскочнаха двѣтъ ловджийски кучета, съ настрѣхнали на шиитъ косми и съ полуотворени уста.

— Балканъ, Дерѣ, назадъ! Добръ дошелъ въйводо, добръ вечеръ Кушчу-оглу! Тѣ стояха като въкопани и не знаеха да отговарятъ ли на привѣтстието съ привѣтствие или да изгърмятъ пушките си. Стефанъ продължаваше:

— Не се страхувайте, дѣтца мои, азъ не съмъ кжръ-сердаринъ, азъ съмъ старъ чорбаджия, който помни, когато вий още бѣхте дѣтца, какъ ви угощавахъ азъ съ гевреци, когато бивахте похватни и бързи, а какъ ви дърпахъ за ушитѣ, когато вий бивахте поплювковци и ахмаци като гарги. Вий сте мои ученици, — азъ ли ще ви направя зло? Азъ съмъ старъ хайдутинъ, старъ юнакъ уважавамъ заедно съ всичкиятъ нашъ народъ и хайдутитѣ и ювацитѣ; съ свойтъ си трудъ азъ заслужихъ уважение то на людиетъ, въ моитѣ градини и прѣзъ моитѣ огради вий не прѣскачахте. Самъ азъ не мога да бждъ нито хайдутинъ, нито юнакъ, защо тогава да ви се бъркамъ въ чужда работа? Расхаждайте се докѣтъ сте още млади, до кѣтъ още имате врѣме-ходете, колкото по задълбочавате въ гората, толкова повече дърва ще намѣритѣ. Вий си приказвахте, защото сте млади, крѣвѣта ви кипи, языкѣтъ ви сърби, а пакъ азъ ви пазихъ, защото съмъ старъ.